

ВІКТОР ЄНІН

Віктор Михайлович Єнін народився 11 травня 1947 року. Його батьківські корені – на Черкащині. Закінчив Уманський пединститут ім. П.Г.Тичини. За фахом – фізик. Працює директором Березнівської ЗОШ №2. Заслужений вчитель України.

Віктор Єнін

ЗОРЕ МОЯ...

ПОЕЗІЇ

Рівне
Державне
редакційно-видавниче
підприємство
1998

ББК 84Ук7
Є 631

Глибокі ліричні переживання, роздуми про наше нелегке сьогодні, віра у світле майбутнє України – такі головні мотиви першої книжки Віктора Єніна.

Художник Я.А.Борисюк.

Спонсор видання ВАТ «Рівнегаз»

ISBN 966-7135-05-5

© Віктор Єнін, 1998.

**СОЛОДКЕ
ПРИЧАСТЯ**

ДВІ ТОПОЛИ

Дві тополи в літнім полі
З вітром гомоніли.
Чом ви, сестри, при дорозі
Рано посивіли?

Як могли не посивіти
Дітьми в чистім полі?
Потягли в світ пухлі ноги,
Довірившись долі.

Сонце небо зігріває,
Лобода не сходить...
А колишне діда поле
Вже без нас зародить.

В казані, на всю родину,
Плава три зернини.
Ми й сьогодні не забули,
Смак тієї днини.

Пролетіли многі літа...
А думки не стерти –
Як то можна на Україні,
З голоду померти?!

5

Дві тополи в житнім полі,
Радісно шуміли,
Відродити славу, волю,
Хоч внуки зуміли!!!

ЗОРЕ МОЯ...

То не смуток в очах, а тривога
Не за себе. За нашу любов,
Що вербою схилилась в знеможі,
Не діждавшись сімейних онов.

Приспів:

Зачекай, моя зоре, чекай,
Поки знов спалахне небокрай.
І від нас ти, любов, не тікай,
Бо з тобою буття живограй.

Місяць коси в калину заплутав,
Верболозу шепоче – твоя,
Ти, як квітка, рососою умита,
Зореносная доле моя.

Приспів.

Коли хочеш, зів'яну травою,
Упаду серед літа листом,
Над землею лелекою злину,
Аби стать чарівним твоїм сном.

Приспів.

6

7

Доля б'є джерелом із долини,
П'яні бджоли від цвіту в саду.
Маку квітка моя з полонини,
На край світу з тобою піду.

Приспів.

Ой розквітла в саду черемшина,
Шле кохання отруту свою,
Ніжна пісня мого соловейка
Зустрічає схід сонця в гаю.

Приспів.

Так нехай же волошка цілує
Житній колос в привільних полях,
Лебедине кохання вирує
У наших тернистих літах.

Приспів.

8

НА ПЕРОНІ

На пероні, холоднім пероні
Вітер щось нам усе гомонів.
Ти втирала сльозинки солоні...
Тільки потяг нас ждять не хотів.

Так багато ми ще не сказали...
То не наші горіли мости.
Жили поруч – любили, страждали,
І не знав я, що в світі є ти.

І чи скоро в житті ці вагони
Зустрічать доведеться мені?
Може, знову крізь роки і гони
Серцю бігать по голій стерні?

І чи будеш мене пам'ятати,
Ту долину, смерекові пні?
І ті чисті стосунки і дати,
Бо ночей не було – тільки дні.

Твоя вишня бруньки набирас,
А моя уже цвіт оддала.
Чом людей так життя розкидає?
Чом нас доля так пізно звела?

9

На пероні холоднім дві долі,
Той же вітер, і тихе "прощай".
Тільки очі ті, милі до болю,
Все благають мене – повертай!

КОХАНА

Для мене ти зірка,
Для мене ти все.
І море, і небо
Говорять про це.

Я так тебе хочу
І бачить, і чуть,
І думи щоденно
Нестерпно печуть.

Не знаю початку,
Не бачу кінця.
В хурделиці щастя
Мелодія ця.

У тебе турботи,
У мене діла,
І інша кохана
У вир затягла.

Тепер все змінилось,
Тепер все нове,
По-іншому доля
У мене пливе.

10

11

Я широ кохаю,
Я так цим горджусь,
Бо є в мене квітка –
На неї молось.

До тебе довіра,
До тебе любов,
У нас, люба, діти,
В них долю знайшов.

ТВОЇ ОЧІ

В твоїх очах, –
Притаєно страждання.
В твоїх очах –
Липневий зорепад.

В твоїх очах –
Невипите кохання.
В твоїх очах –
Вишневий снігопад.

В твоїх очах –
Стоїть сльоза мовчання.
В твоїх очах –
Іскринки немовлят.

В твоїх очах –
Так світиться чекання.
В твоїх очах –
Смішинок водоспад.

В твоїх очах –
І сміх, і біль вінчання.
В твоїх очах –
Сліпучий сонця жар.

В моїх очах –
Шумить жага кохання
В моїх очах –
Ти Бога земний дар.

* * *

На алеї біля лавки
Хтось розкидав пелюстки,
Забіліла вся доріжка
Від тієї ворожби.

Чи то вгадано – кохає,
Чи розгадано, що – ні?
Залишає нам надію
Квітка вирвана в траві.

СТРУМОК

Йому тихо струмок шепотів:
– Що ти робиш, не треба, не треба...
Все одно не прийде, не прийде,
Не для тебе вона, не для тебе.

А воно ж не питає, а б'є,
Мов зірниці у літню негоду,
Розриваючи груди тугі,
Шле кохання джерельною воду.

Та невже все зійшлося на ній:
Темні думи і зоряні ночі,
І той пагорб в саду, за селом,
Де кохання звело наші очі?

Вітер в шибку вночі бубонів,
Роздираючи жили на листі.
А про тебе – в душі лише спів,
Вишиванко моя у намисті.

Кожен день, кожна ніч – тільки ти,
Поруч ми – і нікого не треба.
Калинові сплелись береги,
Колір ягід сипнувши край неба.

16

Хрестик той об'єднав на віки,
Наші губи в єдинім пориві...
Боже, милий, любов збережи,
Не дай згинуть в життєвім надриві.

А їй тихо струмок шепотів:
– Що ти робиш, не треба, не треба...
Все одно він до тебе прийде,
Він для тебе, коханий, для тебе.

17

* * *

Жаба шепче карасеві – не женись
І на пліточку красуню – не дивись,
А на мій зелений бочок прихились
І в красиві мої очі подивись.

Чи ж то так красиво кумка соловей?
І хто зна гарніших, як в сови дітей?
Коли вітер дощик наганя –
Пісня ніжна з очерету – то моя.

І не вір нікому – заздрощі одні,
Що найгірші в жаби, у болоті дні,
З жабуриння вийдем, сядемо на пні,
Нишком вітер здує наші дні сумні.

Хай вирує щастя десь у вишині
Нахили голівку на язик мені...
Я ряску збирала, ой щасливі дні
Ти прийди, коханий, – жду в трясовині.

18

МРІЯ

Так журливо співа соловей,
Пахне літо в омріяній тузі.
Віти хилить верба до води,
В поцілунку злились старі друзі.

Може, дехто того і не зна,
Що у місячну ніч плачуть зорі.
Калинову любов роздають,
Хризолітові ранки надворі.

У похмурий люблю тебе день,
І в жнива у спекотному лузі.
Ти джерельце моє лісове,
Холодок в степовій лісосмузі.

Я люблю тебе вранці і вдень,
Через смуги дощів і негоди,
Ведмедиці зоря чарівна,
Та смерека джерельної вроди.

Так приємно співа соловей,
Квіти сплять у ранковій напрузі
Туман стиха кохає ставок,
В поцілунку злились старі друзі

19

ХРИЗОЛІТ

Наче подих весни,
Мов пташиний політ
Ніжний погляд очей,
Хризоліт, хризоліт.

Ти в оправі небес,
Многа літ, многа літ.
Мов поля по весні,
Хризоліт, хризоліт.

Не забути ночей,
Розтривожений світ,
Ти кохання магніт,
Хризоліт, хризоліт.

Листопадна зоря,
І ранковий привіт.
В моїм серці навік
Хризоліт, хризоліт.

Я цілую очей
Волошковий наліт,
Пам'ять світлих ночей –
Хризоліт, хризоліт.

20

Я кохаю тебе,
Мій омріяний світ.
Збережу ту красу,
Хризоліт, хризоліт.

21

РОСА

Вранці краплі на калині, –
Ні, то не роса.
То розтоптане кохання,
Сироти сльоза.

Ой, не смій топтати трави
У німій красі.
Поцілуй до сходу сонця
Квіти у росі.

Калинові ніжні грона –
Лугові брати.
Черемшина, клен, тополя –
То твої святи.

Ти збери росинки-сльози,
Випий все, до дна.
І відродиться в долині
Дівчина красна.

Сонце встане, в очі гляне –
То кохання жди.
Воно ніжно повінчає
З милим назавжди.

22

* * *

Я зорею стала. Хто тебе просив,
Щоб своїм серденьком ти мені світив,
Щоб мої стежинки квітами стелив,
Щоб в дівочих думках ночами бродив?

Я живу весною, голубінню днів,
Квітами у лузі, зеленню лісів...
Джерелом в леваді, щастям таїни,
Щебетом діброви виповнені сні.

А у тебе осінь зиму доганя,
Від весни зосталась згадка лиш одна.
Я тебе збудила... Промайнули дні...
Листя облітає... Ти пробач мені!

23

* * *

За роками роки,
Немов лебедина зграя.
Долинові мої килими
Верболозами ткані й садами.

Я так хочу любити,
А серце зійшло все сльозами:
Посивіли Горинь і Дніпро,
На Поліссі – Чернобиля рани.

Іній впав на чоло,
Жовтим листом сумують діброви,
Відлітають уже журавлі,
Багрянють калинові грона.

Зореницею небо зійшло,
І земля уквітчалась гаями.
Голуба Україна моя
Золотими покрилась хлібами.

24

* * *

Ота – блискавицею
Засліпила очі,
А ти думав –
Сонце ясне,

І втратив сдину,
Кохану людину,
Що суджена небом
Тобі з небуття.

А сонце те вмилось
Гіркою сльозою,
Днем новим іде
В майбуття.

Тобі ж залишився
Лиш промінь вогнистий...
В спустошене серце
Нема вороття.

25

* * *

З радістю руки назустріч
В щемнім пориві дала,
В вечір під липи пахучі
З ним попід руку пішла.

Тільки не знала дівчина,
Хто тобі сумно услід
Серце потоптане кинув,
І на обличчі весь зблід.

Може, й нема того щастя,
Що так привиділось в сні.
Ти, мов солодке причастя,
Душу змінила мені.

26

* * *

Твої очі - криниці,
Як хмаринки у небі плывуть.
Теплим світлом у душу запали,
Спать спокійно вночі не дають.

Я в ті ніжні смішинки вдивляюсь,
Сонця промені спрагло ловлю.
Мої губи твоїх лиш бажують,
І шепочуть: тебе я люблю.

27

ДІВОЧЕ

Виросли ми в лісі
Серед синіх гір.
Ми любили небо
І батьківський двір.

Шанували батька
І свій рідний лан.
Ми вдались у матір –
Смерековий стан.

З полонини бджоли
Дарували мед.
В запашному сіні
Був у нас намет.

Ми весною квіти
Клали у книжки,
Щоб весною вишить *жминою*
Милим рушники.

Щоб красу дівочу
В нитках змалювать,
А у день весілля
Рушники роздять.

* * *

Сходить сонце зранці...
І пірнає в ніч...
Пролітають роки,
Ти прости мені.

Не зумів кохати,
Зірку не дістав.
Став життям я схожий
На вечірній став.

Тихо вітер лине,
Очерет шумить.
Про моє кохання
Сумно гомонить.

На небеснім схилі
Від комети слід.
Промайнула, в серці
Залишивши лід...

То чи варт кохати,
І чи варт любити,
Щоб на весну знову
Очеретом жить?

Тож і ти, кохана,
Зіркою зійшла,
У пшеничне поле
Долею прийшла.

ТАК СУДИЛОСЬ

На листочках гойдалися
Зорі влітку сумні.
І черешнею спілою
Ти зустрілась мені.

“Я кохаю” – шепочемось
Ніжно ми уві сні.
І смерекові легіні
Заздрять нишком мені.

Чи то так нам судилося –
З неба зірка зліта.
Засвітилися сонячно
Мої терпкі літа.

Я дивлюся замріяно:
– Ти ж бо щастя земне,
Вся промінися радістю
В моє серце сумне.

В полонину закоханий,
– Ой, дівочі літа.
Навкруги всі шепочуться:
– Ні, не та, ні, не та.

Ой, чи варто кохатися,
Ой, чи варто любити?
Чи в брехню ту повірити,
Що кохання ганьбить?

Ой, так треба кохатися,
Ой, так треба любити.
Якщо подругам вірити –
Щастя легко згубить.

А чи варто те згадувать,
Хто зорю цілував,
І шовечора подумки
Квіти їй дарував.

Видно, так нам судилося:
Із вологих очей
Випить пісню обірвану
Тих солодких ночей.

* * *

Журавлиним клином
Врізались у стіл
Кинуте кохання
І дівочий біль.

Ти її цілуєш,
А мені як быть?
Тополиний гомін,
Ласку як забудь?

За столом весілля,
Над столом печаль,
А у небі яснім –
Журавлиний жаль.

Втрачене кохання –
Не п'янке вино.
Вічністю страждання
Пломенить воно.

І тривожить пляма,
Думи по ночах...
То – відкрита рана, –
Плаче в небі птах.

І чи буде щастя
На віку твоїм?
Слід залишити в серці
Молодості гімн.

А коли впадеш ти
З ним у забуття –
Не назви, кохана,
Ти моє ім'я.

Я НЕ МОЖУ ТОБІ РОЗКАЗАТИ

Я не можу тобі розказати,
Як Сонце цілує росу,
Чом листя шумить в надвечір'ї
І трави ідуть під косу.

Я не можу тобі розказати,
Чом низько лягає туман,
Чому у спекотній пустелі
Людам падає із неба обман.

Я не можу тобі розказати,
Де квітка бере кольори,
І яблуко падає з неба,
Кульбаба летить догори.

Я не можу тобі розказати,
Чом вітер приносить грозу,
Промінчик цілує краплину,
Підкови небесну красу.

Я не можу тобі розказати,
Що дятел шукає в корі.
Бентежить закохані ранки
Той спів солов'я на зорі.

Я не можу тобі розказати,
Чому полюбив і люблю,
Чом душу вкладаю в дитину,
І сонця промінчик ловлю.

Я не можу тобі розказати,
Де пахощі квіти беруть,
Чом туляться мальви до хати
І нас на поріг рідний звуть.

Я ТАК ХОЧУ В СЕЛО * * *

Роздає нам осінь невеселі дні,
Я тебе, кохана, бачу уві сні.
З місяцем приходиш в роздуми нічні,
Нелюбом як жити? – горенько мені...

Як у твою долю, серденько, прийти?
Як тобі, кохана, чим допомогти?
Як тебе у літо ніжне повести,
І з'єднать любові зламані мости?

Я ТАК ХОЧУ В СЕЛО

Я так хочу в село,
Де батьківська хата,
І мамина вишня
Цвіте під вікном.

Де вогнища палять
В Іванове свято,
Й дівчат наряджають
Барвистим вінком.

Я так хочу на піч,
Де сушиться жито,
І скибочку хліба
З парним молоком...

Де водять
Свої хороводи малята,
Зима прикрашає
Ялини сніжком.

Я так хочу обняти
Уранці діброву,
Про тебе, кохана,
Тут шепче струмок.

Тебе цілувати
Дозволять лиш зорі,
Що вишиють золотом
Синій ставок.

Я так хочу у лузі
Пити з криниці,
Любити, ходити
По рідній землі.

Не хочу чужого майна,
Ні водиці,
Сини щоб росли
У людському теплі.

УКРАЇНІ

Ти скажи, Україно,
Чому така ~~гарна?~~ *шана*
І чи в тому винна
Булава Богдана?

І чому по світу,
Гонять нас віками,
На Дону, в Канаді,
Звуть нас козаками?

Рідне Прикарпаття,
Й Умані долини,
Все переплелось
Гронами калини.

І хто зможе, браття,
Об'єднать нарід,
Що по всьому світу —
Як сирітський рід.

Чисте синє небо,
Золотий наш хліб...
Чи є в світі прапор,
Як пшеничний сніп?!

40

Золотом іскриться
В синяві тризуб!
Ой, міцна Вкраїна,
Мов столітній дуб.

І ніхто не зможе
Віти ті зломить,
Бо народ не схоче
У неволі жить.

Годі вже хилитись!
Годі спини гнуть.
Вже пора, козаче,
Вибрать світлий путь!

41

ЧОМУ?

Чому не Стрий, чому не Рівне,
Чому назвали Воркута?
Чи, може, мало українців
Життя поклали в ті літа?

Чому руда, чому кар'єри
Стоять, як монстр, стоять, як страх,
Серед Іонових страховиськ,
Сміється в очі той гулаг?

Чому не ліс, чому не поле,
Чому не нива золота?
Чи, може, мох гнилий замінить
Духмяне сіно і жита?

Чому бандит, чому за зраду,
Чому з вівчарками той стрій?
За те, що так любив Вкраїну,
В північний він пішов забій.

Чому із гір, чому із лану,
Чому коріння виривать?
За що в сорочку-вишиванку
В порозі ноги витирать?

42

За що їх там морози студять,
За що коцюбнуть їх тіла?
Чом їм, знесиленим і вірним,
Домівка руку не дала?

Чому вони лиш в снах побачать
Краян у вишитих смушках,
Як віродилась Україна
Волошкою в густих хлібах?

Чому ж та пам'ять знов мовчить,
Чому могилки позрівняли?
І де заведено, скажіть,
Померлих в бій щоб посилали?

Чом не хрести, чом не граніт,
А гурби сніжної крупи?
Чому у пам'яті нащадків
Відсутній в серці біль тупий?

Чому народ забув ту зраду,
Чому мовчить за тих катів,
Що заробили собі славу,
Знушаючись з його синів?

43

* * *

Колише вітами верба,
Тривога б'є у груди:
Чи то прийде до нас весна?
Чи, може, вже й не буде?

Така багата земля,
Такі чудові люди.
А доля щастя не дала,
Дала зажуру всюди.

А може, так нам на роду
Нагадано — довіку
Нести страшну ворожбу,
Немов знедолену каліку.

Земля нам мовчки віддає
Розтопані ікони,
Щоб пам'ятали навіки
Людської мудрості закони.

Колише вітами верба,
Тривога б'є у груди:
Чи то прийде до нас весна?
Чи, може, вже й не буде?

44

* * *

Поранені стоять дерева,
Нічна висить над ними тьма.
Який вже рік на Україні
Людського спокою нема.

І всім було до неї діло,
І шведам, туркам і ляхам,
І "старший брат" сказав слово:
— Здесь все мое, я вам не дам.

Тихенько стогне в хаті мати:
— Сини по світу розбрелись
Буханець хліба добувати,
Бо свій сусідам віддали.

То скільки ж будем ми блукати,
Хохлами доки будем ми?
Пора вже, браття, гордість мати,
Бо ж України ми сини.

45

* * *

Набіги, полони, руїни...
То турок, то швед, а то лях
Терзали мою Україну...
Та Московія збоку була.

На Київську Русь поглядали
Бояри у шубах — одні соболі.
Українським сальцем облизались,
Та й погнали усіх в москалі.

Отак під крилом того брата
І воля, і слава ягнятком паслась,
Велика держава малятком
В обіймах його зосталась.

І досі журавлики в небі
Про долю України курличуть пісні,
Несучи на крилах до неї
Знедолені вірші сумні.

46

БАБУСИНА ТОРБИНА

Знайшов бабусину торбину
В родинній скрині... Аж на дні...
Її пошив в лиху годину
Дідусь, який вже в вічному сні.

Ходили в поле потайки,
Щоб колосочків назбирати...
Раділи діти-селоки:
Вночі кулешик зварить мати.

Попухли сестри — горе нам...
Тоді ми в Грузію тікали,
Кістками вистеливши лан,
Напившись юшки, що давали.

В кого ж ці сироти вдались,
І як діток своїх ростили?
До влади якось доп'ялись,
Й Україну з торбою пустили.

Вугілля, нафта і руда,
І де ж ті пасіки дівались...
Мовчить і плаче Молода —
З нечистим дітки повінчались.

47

Дивлюсь на торбу... Й думка одна:
Невже й синам моїм в дорогу
По світу пам'ять з полотна
Нести?... Й одвічну тривогу?..

***
Пахнуть вночі багном болото,
Між сосон вітер задрімав...
Від ран вмирає тихо хлопець, —
У лісі лікаря нема.

А десь зітхнула журно мати,
Мов скам'яніло все у ній...
І знов незвані гості в хату,
Мало не збивши її з ніг.

Де чоловік? Де син єдиний?
Чому в домі пуста?
І ваша "рідна Україна"
Не буде вільна "нікогда".

Багнет об сіно витирає,
Краса лежить, немов жива.
Душа у вирій відлітає,
Вона ж ще навіть не вдова.

...Схиливсь над сином і заплакав,
А прапор — ой, голубизна...
За лісом поле дозріває...
І дума в хлібі порина.

Як буде хліб, і буде небо,
То об'єднаєм кольори,
І запанує в Україні
Тризуб, піднятий догори.

А ви, брати і сестри наші,
Що з гір і з лісу не прийшли,
За волю, славу Батьківщини
Любов нащадків здобули.

ВИШНЕВАЯ ПУРГА

ГОЛУБАЯ ЗВЕЗДА

Думал, тебя обожают...
Себя не обманешь — не лги.
Рядом сады расцветают —
Вьюга вишневой пурги.

Думал ли ты, что так пусто
Станет вдруг в мире твоём.
Солнце восходит так грустно,
Наши дни отдавая в наём.

Эти милые наши подруги,
Сплетни—сети плетут кружева.
Ну, кому же они не обуза,
Эти слухи, занозы—слова.

А так хочется чистого неба,
Чтобы рядом шагала любовь
Та, единая, с родинкой в теле,
Без тяжёлых семейных оков.

Голубые озера надежды...
Вряд ли высохнут в сердце они.
Утопая, кружат, презирая,
Нашей осени поздние дни.

Разве можно назвать то капризом,
Если небо подарит нам день.
Бродит рядом с моею постелью
Твоя серебристая тень.

Вот уж прихоть, те лунные ночи,
Что так кружат пургу на душе.
Неужели пришла наша осень?
Сердца лист облетает уже.

Станут темными наши аллеи.
В лунном свете листва на дубах.
Голубая звезда их качает,
Тихо тая у Вас на губах.

* * *

Неужели обидел?
Почему ты молчишь?
Солнца лист опадает...
Почему не звонишь?

Неужели шутила?
Водопадом страстей
Жизнь в мечту превратила,
Стала ночь посветлей.

Неужели уходишь?
Лунный прячется диск.
Грустной стала калина
Неужели каприз?

Неужели смеялась?
Ох уж эти стихи —
Ночью сны разрывали,
Чтобы утром уйти.

Неужели не веришь?
Все я делал любя.
Жаль, красивых не видел,
Только видел тебя.

Неужели обидел?
Ну, да Бог вам судья.
Лебединую песню
Спела ты для меня.

* * *
Убежала осень,
Ночку унося.
Стала ты, как льдинка,
Как зима ты вся.

Стало так обидно
За свою судьбу.
Под большим сугробом
Свой цветок найду.

Не пугает вьюга —
Все перетерплю.
Кружатся снежинки:
— Я тебя люблю.

Запоет весною
Ручеек тоски,
Унося со снегом
Льдинок лепестки.

Небо онемело,
Слезы затая.
В подвенечном платье...
Может, все и зря?

Ты очнись, родная.
Это же не я.
Ты кого целуешь,
Милая моя?
Грусть, как дождь зимою:
— Хуже нет вранья,
Обнимать подругу.
Знать, что не твоя.

СОРОК ПЯТЬ

Седые виски
У нас в сорок пять,
А любовь опоздала
На лет двадцать пять.

Тянется сердце,
Ему не понять,
Что ей ты не нужен
В свои сорок пять.

Годы уходят,
А капли звенят.
Где же была ты,
В мои двадцать пять...

Осенью вест
Чужой, нежный взгляд,
И трудно поверить,
Что мне сорок пять.

БЕРЕЗА

Шли лесами роты
Молча на восток.
Закусив до боли
Сухаря кусок.

Врезали в березу,
В радость иль беду,
Снятую с пилотки
Красную звезду.

Сняли по тревоге:
Мы кольцо прорвем,
Ты лежи спокойно,
Мы еще придем.

Встанутobeliski,
И найдут ребят,
Говорите тише —
Мертвые не спят.

Год идет за годом,
Вот уж пятьдесят.
Мы ли не славяне —
Спящие простят.

Поименно вспомнить
Мало пятьдесят.
Раскачаться надо,
Лет на сто... ийсят.

Неужели правда?
Память коротка.
Ищет мать могилку
Своего сынка.

Кто погиб, кто выжил,
С криками — ура!
На крестах Европы
Белая кора.

Унесла березу
Летняя гроза,
На могилку плачет
С пня ее слеза.

Распилили память
Тихо на дрова.
А в печи осталась
Красная звезда.

* * *

Легко ли нам вместе живется?
Меж нами все рвется, как нить.
Хоть всюду стоят телефоны —
Тебе не могу позвонить.

Ведь раньше мне так не мечталось,
Голова не кружилась в ночи
Сердце не билось так сильно,
Как с юга летели грачи.

Когда вновь листва опадает
И солнце уносит закат —
Гремит над землей и рыдает
Любви опоздавшей набат...

РОДИНКИ

Две темных звезды на белой груди,
И в сладком забвении мы...
Так черный бриллиант на белом снегу
Волнует седые умы.

Путь млечный лелеял, ласкал и растил,
Своей белизной осыпая,
И чудо на небе он вдруг сотворил,
Звездою тебя называя.

Но годы проходят, настала пора:
Звезда на Земле возродилась.
И вся красота белоснежных берез
В ее наготе повторилась.

И небо покрыло ее наготу
Зароком колдуньи дремучей,
Станет звездою она лишь тому,
Кто снова любовью замучит.

Кто в девушке юной счастье найдет
И, тайны ее обнажая,
Во мраке земном он разыщет любовь,
Звездою своей называя.

Целовать бы те звезды и ночью, и днем,
Во млечном пути утопая,
Как хочется жизнью поклясться тебе,
Любовью своей заклиная.

ГОСПОДА ОФИЦЕРЫ

Господа офицеры,
Где же ваши подруги?
По степям Украины
Разбросали коней.
Золотые погоны
Мать одела, Россия,
Так зачем же по миру
Разбросала она сыновей?

Господа офицеры,
Так за что же боролись,
Открывали кингстоны
На андреевский флаг?
Их родину море
Покрыло слезами,
Почти на столетье
Отбросило в мрак.

Господа офицеры,
Одевайте погоны,
У кого сохранилась
России печать.

Журавли уж давно
Возвратились в каньоны,
Чтобы новую песню
О новом начать.

Господа офицеры,
Заграница прекрасна,
Но роднее и ближе
Все же нет очага.
Потому Вам и снится
В Париже береза
Опаленная юность
В лице ВеЧеКа.

Господа офицеры,
Так забудем обиды,
Отечество ближе
И роднее в стократ.
Попцелуем же землю,
Леса и равнины,
Труба позвала —
Собирайся, собрат.

***
Никогда целовать я не буду
Ни тебя, ни твоих нежных рук,
Никогда обнимать я не буду
Красоту человеческих мук.

Я встретил тебя не случайно
Не так, как встречают любовь,
Не так, как весенние грозы
Приносят сердечную боль.

При встрече со мной ты смеешься,
А вечером, нежно пленя,
Ты голову клонишь к другому,
Совсем позабыв про меня.

Я знаю — меня ты не любишь,
Я знаю — тебе надоел.
Я знаю — меня ты забудешь,
Но волос мой вдруг побелел.

Мне не надо, чтоб ты говорила,
Мне не надо, чтоб громко звала,
На меня бы ты только взглянула,
И послушала сердца слова...

Никогда целовать я не буду
Ни тебя, ни твоих нежных кос,
Но зато я вовек не забуду,
Что с тобой испытать довелось.

Не забуду любовь я с годами,
Тебя подарил мне рассвет.
И ты меня солнца лучами
Согрела на тысячу лет.

* * *

Ты целуешь, а сердце устало
От тревог, от забот, от любви.
Почему же так жизнь опоздала,
Подарив эти юные дни?

Ты танцуешь, а руки и очи
Ищут ласку, порыв и тепло.
Почему же ты счастья не хочешь,
Что судьбой тебе в душу плыло?

Твои слезы — искристые росы,
Все смешалось в них — радость и грусть.
Целовать бы тебя на покосах,
И Молитву учить наизусть.

Ты уходишь, и все замирает —
У тебя ведь вся жизнь впереди.
Расцветают сады, увядают
С этой тенью незримой любви.

СПЛЕТНИЦЕ

Черные мысли грязных людей
С легкостью в душу влезают,
Черной нитью по жизни снуют,
Сладость других отравляют.

Стелят так мягко и ниже травы,
Спину в поклонах ломают.
Милые глазки прелестной вдовы
В душу к тебе проникают.

Завистью гложут корыстные дни,
Желчью язык истекает,
Всюду по миру, куда не взгляни,
Черный свой след оставляет.

Все возвратится на круги своя,
И расцветет в сердце радость.
Тогда и наступит расплата твоя —
Останешься ты и твоя гадость.

* * *

Как больно на сердце России
За "славных" ее сыновей,
С улыбкой в ясыр отдававших
Красавиц ее дочерей.

Вонзают теплушки—составы
Под стук монотонных колес
В алмазные копи Сибири
Весенние слезы берез.

Как ночью каналы мы рыли,
И рекам давали мосты,
Как грустно в любви объяснялись,
Съедавшие сучья костры.

Во имя чего же мы жили,
Коль лучших вели на расстрел,
Во имя чего восхищал нас,
Царивший в душе беспредел?

Знамена, салюты, оркестры,
Столетия, ушедшие в прах,
О, это "великое счастье", —
Мечом над тобой вечный страх.

Деревья, сады и равнины...
Звенит и поет земной рай
Собравшись в большую дорогу,
Подумав, друзей выбирай.

Я ТЕБЯ НЕ ЛЮБЛЮ

Я тебя не люблю...
Как бетонной стеной все прижало,
И полынью запахло кругом,
Но и этого все тебе мало.

Я тебя не люблю...
Слово горькое в сердце попало.
Побледнела надежда моя,
Словно нелюбовь любовь растоптала.

Я тебя не люблю...
И от этого некуда деться.
Но наступит осенняя мгла —
И березе придется раздеться.

Я тебя не люблю...
Разве этого, ласточка, мало?
Только это придумала ты,
Ну, а эхо "люблю" мне кричало.

***
Ты, милый, не сердись —
Тобою лишь болею.
И в лунные часы
Лишь об одном жалею.

Не ты, а месяц в окна...
Не ты, а он ласкает,
На серебристых парусах
Мой нежно сон качает.

Бывает ночью, не усну,
Не ты ли в том виною?
Пройдись-ка лунною тропой
Хотя бы в снах со мною.

О, Боже, как мне тяжело
Делиться с ним тоскою,
В разлуке тягостные дни
Назвать своей судьбою.

Я ПЛОХАЯ

Я плохая?
И все вокруг сжалось.
Я плохая?
Ты — выстрел в тиши.
Я плохая?
Как больно дышалось.
Я плохая?
Темно — ни души.
Я плохая?
Так что же мне делать?
Я плохая?
Ведь сердце щемит.
Я плохая?
А кто же хороший?
Я плохая?
Твой голос молчит.
Я плохая?
Да нет лучше в мире.
Я плохая?
Ты — мой белый свет.
Я плохая?
Ты — прелести ночи.
Я плохая?
Ты — нежный рассвет.

Я плохая?
А кто же дороже?

Я плохая?
С тобою уйду.

Я плохая?
Господь нам поможет.

Я плохая?
О, как я люблю!

РАЗОРВАННЫЕ НОЧИ

Разорванные ночи —
Как сердцу нелегко.
В мечтах со мной ты рядом —
А в жизни далеко.

Разорванные ночи —
И глаз мне не сомкнуть.
Твой образ, как виденье...
Хотя бы не спугнуть.

Разорванные ночи,
Как-будто пуль полет.
И жутко мне от взгляда
Холодного, как лед.

Разорванные ночи,
Как тянутся они,
И как они похожи
На пасмурные дни.

Разорванные ночи —
Вы боль моей любви.
О, как мне с вами горько,
И как жестоки вы.

Разорванные ночи —
Я каждый день вас жду,
За трепет поцелуя,
За верность, наготу.

Разорванные ночи,
О, как я вас люблю.
С невыпитой любовью
В иной я мир уйду.

Разорванные ночи...
О, Господи, уймись...
Разорванные ночи,
Разорванная жизнь.

* * *

Ты напрасно меня не тревожь
И сердцу мечты не загадывай,
Что ушло, уж того не вернешь,
Но табу на него не накладывай.

Ты напрасно меня не тревожь
И с надеждой на степь не поглядывай,
Все ушло, будто ветер унес,
Что унес, ты старайся, отгадывай...

Ты напрасно меня не тревожь,
И что в сердце жило — не разгадывай.
Лучше песню сынишке ты спой,
Но о нашей любви не рассказывай.

Ты напрасно меня не тревожь
И надеждой себя не обманывай,
Грусть ушла, и любовь не вернешь,
Узелочек на память завязывай.

ВЕЧНАЯ ТЕМА

Вечная тема,
Где все тет-а-тет.
Ты ее любишь —
Она тебя нет.

Тяжкие муки,
И нет тет-а-тет,
Трудно по жизни
Нести этот крест.

Врагу пожелать бы
Такую судьбу.
Неужто не слышит
Господь ту мольбу.

Мольбу позабыть,
А втайне любить.
И бог нас рассудит,
Как дальше нам жить.

Я ТЕБЯ НЕНАВИЖУ

Я тебя ненавижу,
А сердце джожит.
Березе без ветра
Легко ли прожить?

Я тебя ненавижу,
А липы шумят.
И радуется сердце
Случайный твой взгляд.

Я тебя ненавижу,
И с этим уйду,
Я тебя ненавижу —
Потому, что люблю!

* * *

Пинать человека
Не будут с любви.
От страсти к другому
Не видят ни зги.

Но скоро завеса
Любви упадет,
А тот, кто был рядом,
Навеки уйдет.

Пути разойдутся,
Чтоб снова сойтись.
Душа размечталась...
О, сердце, уймись!

Неужто не видишь —
Обрыв впереди...
Так грустно на сердце
Кончаются дни.

Уж лучше с обрыва,
Чем в серости ныть,
И годы грядущие
В нелюби жить.

* * *

Извини за любовь, извини,
Не хотел же я, право, обидеть,
Что обузой вдруг стали стихи...
Как же, милая, Солнца не видеть?

Как же рядом хотелось шагать...
Но не в то я попал измеренье.
Дотянуться в созвездье твое
Не хватило ни сил, ни уменья.

Что ж мне делать, и как же мне жить
В этом мире без Вас пропадаю?
Белым лебедем в небе кружить,
Вас цветами всю жизнь осыпая.

Пропади этот сон, пропади,
И мираж мой в любовь преврати,
Все сомненья оставь позади.
Полюби же меня, полюби!

ТОСКА

Любовь опять
С тобой нас грустью осыпает,
Зеленые глаза
Нас в дальний путь манят.
Рубиновый закат
В душе моей пылает,
Ушедшие года
О многом говорят.

Припев:

Желтым цветом зари
Ветер листья любви осыпает,
А созвездье Большой Медведицы
Хризолитовый сон наш венчает.

Осенняя роса
На листьях замерзает,
Алмазные костры
В лучах зари горят.
А с ней любовь твоя
Травую увядает,
Уставшие глаза
Улыбку не дарят.

84

Припев.

Осыпан лунный свет канвою,
Как печалью,
Вечерняя звезда
Над ветками плывет,
Никто нас не поймет,
Никто не повстречает,
Лишь легкий ветерок
В дорогу позовет.

Припев.

85

* * *

Когда слезы бессилья задушат,
И ты видишь, что нету конца,
Не бросай ее грешную душу,
И не шли к ней другого гонца.

Только гордый покой нарушая,
Через нелюбовь пройдя и беду,
Ты поймешь, что она — как святая...
Не достать тебе с неба звезду.

Зашумит, запоет и закружит
Омут трудной осенней любви.
Никому ведь ты вовсе не нужен,
Твои страсти и грезы, увы...

Стоит лебедем в небо подняться,
Опьянеть от его синевы,
Со своею звездой повстречаться,
И с любовью идти к ней на ВЫ!

86

* * *

Я тебя не стою,
Ты хоть не кляни.
Были в нашей жизни
Радостные дни.

Ты сама не знала —
Любишь или нет.
Ведь детей родила
Ты на белый свет.

И не то чтоб радость,
И не то чтоб боль.
Вроде бы любимый —
Ждала, как Ассоль...

Ты прости, родная,
Я же виноват,
Не сберег крупицу —
Потерял встократ.

Как не долюбили
В жизни мы с тобой...
Служба ведь дороже
Матери родной.

87

Годы поседели,
Стали мы умней.
Лучшая из женщин —
Мать моих детей!

* * *

Почему так в глазах потемнело,
Белый свет, почему он не мил?
Неотесанный — грубой любовью,
Вьюгой снежной ты счастье убил.

Растоптал, не успев прикоснуться,
Тройку лунную крепко хлестнув,
Рукой тронул ты божье творенье,
На седые законы махнув.

И за это немедля награда:
Черный ворон коснулся крылом —
Над угрюмым болотистым краем
Счастье белое стало багном.

ОДНОРАЗОВАЯ ЛЮБОВЬ

*Из наблюдений
в Трускавце.*

Поверьте, поверьте, поверьте,
Как хочется жизнь подсластить!
Хоть черта, хоть дьявола, ведьму
Готова сейчас полюбить.

Себя я отдам, не жалея,
Забыв и про дом, и семью.
Ласкай и целуй не робея,
Эти дни на тебя я убью.

Как приятно, что он еще хочет
Обнять и цветы подарить.
И жизнь расцветает, как прежде.
О, как бы те ночки продлить...

Я знаю, что это от скуки,
Что дома не хуже — и свой.
Но весь этот климат курортный
Домашний создал нестрой.

И кружатся пары в надежде
Сдублировать юность свою.
Слова, поцелуи и вздохи —
Людской беспредел наяву.

Но веру свою не обманешь,
И муж твой — он там, впереди.
Судьба, как туманы, развеет
Любви одноразовой дым.

ТЮЛЬПАНЫ

Увяли все листья надежды
Под взором холодным твоим,
Полынью запахло над степью —
Не тесно ль нам в мире двоим?

Рассудок ли бросил невольно?
Тюльпан покраснел, как вино,
В корзине для мусора больно
Презреньем его облило.

А сверху гвоздики шептались,
И свежесть воды — как укор,
Над чувствами Вы насмеялись,
Невольно посеяв раздор.

О силы небесные, сжальтесь
За мыслью моих чистоту,
Не дайте кому-нибудь втайне
Обидеть ее наготу!

* * *

Закружила она, как дурманом,
Моей юности ночи и дни.
И трудно самой из обмана
Судьбы своей скручивать нить.

Мечется чайка над взморьем,
Не зная, как дальше ей жить,
Ради солнца и чистого неба
Не рвать же с Нептуном ей нить.

Летят журавли из тумана,
Их крики — преддверье весны,
И нет между ними обмана,
Как нет между нами любви.

НАРЦИСС

Вечный космоса кружится диск,
Грезы на Землю тихо роняя.
Млечный путь у березы спросил:
— А люблю ли тебя я, родная?

Ты гордынею жизнь пронесла,
Путь других освещать не желая.
Как же Нимфы любили тебя,
В рай цветы на Земле превращая.

В этом мире нет радостней снов,
Чем родное смотреть отраженья.
Ты — как юный Нарцисс у воды,
Раздаешь всем свое притяженья.

Небо, выплавав звезды свои,
Все луга осыпает росой...
Так тревожно кричат журавли,
Расставаясь навеки с тобой...

* * *

Брызги из бокалов,
На траве роса.
Затерялась в стеблях
Девичья краса.

Заиграла память:
— Надо же, нашла
Время для потехи, —
Ведь любовь ушла.

Свадебные тосты,
Добрый тамада,
Легкою тоскою
Мятая трава.

Музыка играет,
В сердце пустота,
Солнце на закате...
Свадьба, да не та.

Красная калина —
От стыда за нас.
Ягода-малина...
Свадьба не для Вас.

ГОРЬКОЕ СЧАСТЬЕ

Май по миру шагал,
И Венера тебе улыбалась,
А в созвездье Стрельца
Судьбоносная жизнь пробуждалась.

Ты любил и любим,
И подруга тобой восхищалась
В глубине синевы
Звезда горькой любви зарождалась.

Годы быстро летят,
И я с неба звездой вам пала.
Как же Вас полюбить?
Сердце больно мое закричало.

Белоснежная грудь,
А в глазах лебединая стая.
Неужели тебя не коснусь,
От земли в небеса отрываясь?

Почему ты седой,
И зачем ты женатый?
Солнце поздно взошло...
Кто же, милый мой, в том виноватый?

96

ЗМІСТ

СОЛОДКЕ ПРИЧАСТЯ

Дві тополі	5
Зоре моя	7
На пероні	9
Кохана	11
Твої очі	13
“На алеї біля лавки...”	15
Струмок	16
“Жаба шепче карасеві – не женись...”	18
Мрія	19
Хризоліт	20
Роса	22
“Я зорею стала. Хто тебе просив...”	23
“За роками роки...”	24
“Ота – блискавицею...”	25
“З радістю руки назустріч...”	26
“Твої очі – криниці...”	27
Дівоче	28
“Сходить сонце вранці...”	29
Так судилось	31
“Журавлиним клином...”	33
Я не можу тобі розказати	35
“Роздає нам осінь невеселі дні...”	37
Я так хочу в село	38
Україні	40

97

Чому?	42
“Колише вітами верба...”	44
“Поранені стоять дерева...”	45
“Набіги, полони, руїни...”	46
Бабусина торбина	47
“Пахнуть вночі багном болото...”	49

ВИШНЕВАЯ ПУРГА

Голубая звезда	53
“Неужели обидел?...”	55
“Убежала осень...”	57
Сорок пять	59
Береза	60
“Легко ли нам вместе живется?...”	62
Родинки	63
Господа офицеры	65
“Никогда целовать я не буду...”	67
“Ты целуешь, а сердце устало...”	69
Сплетнице	70
“Как больно на сердце России...”	71
Я тебя не люблю	73
“Ты, милый, не сердись...”	74
Я плохая	75
Разорванные ночи	77
“Ты напрасно меня не тревожь...”	79
Вечная тема	80
Я тебя ненавижу	81
“Пинать человека...”	82

98

“Извини за любовь, извини...”	83
Тоска	84
“Когда слезы бессилья задушат...”	86
“Я тебя не стою...”	87
“Почему так в глазах потемнело...”	89
Одноразовая любовь	90
Тюльпаны	92
“Закружила она, как дурманом...”	93
Нарцисс	94
“Брызги из бокалов...”	95
Горькое счастье	96

99

Снін В.М.

Є 631 Зоре моя... Поезії. Рівне. Державне редакційно-видавниче підприємство. 100 стор.

ISBN 966-7135-05-5

Редактор	П.О.Цецик.
Технічний редактор	А.П.Білаш.
Комп'ютерна верстка	О.М.Зень.
Коректор	Г.Л.Воронська.

Здано до набору 14.04.98. Підп. до друку 28.04.98. Формат 60x84/32. Папір офсетний №1. Гарнітура Таймс. Офсетний друк. Ум. друк. арк. 2,43. Ум. фарб.-відб. 2,43. Обл.-вид. арк. 2,5. Тираж 1000 прим. Вид. №2. Зам. 25. Замовне.

Державне редакційно-видавниче підприємство.
266027, Рівне, вул. Київська, 10.

ППФ "Волинські обереги".
266000, м. Рівне, вул. 16-го Липня, 38.
Тел.: (0362) 62-03-97.